Kord juhtus Männiko Laso Tomas, kes enne ka Leno emma maias olli käinud ja nüüd naesemees olli, Peetriga kokko ja küsis, kuida temma kässi piddi käima ja mis Leno piddi teggema? Kostis Peter: „Mis se willets loom teeb, ta ei olle ammo ennam terwe, keub ja kahjatseb omma nore ea rummalust ja patto ja wogub iggapääw hingega!“

Tomas immetles ja küsis: „Mis nore ea patto temmal kül peaks kahjatseda ollema? Omma tüttarlapse pölwes olli temma laitmatta, et kül mönned nored mehhed temma au püütsid wähhendada, jäi temma ommeti ikka kindlaks. Patto on igga mehhel omma osa, nenda Lenul ka, agga Lenul ei tea ma nore ea rummalust mitte süüks ollewad. Temma ellas ommas tüttarlapse pölwes minno naabris ehk liggidal, ja et ta illus näo polest olli, siis püüdsid kulla nored mehhed tedda saggedaste kiusata ja lubbasid tedda ommaks naeseks wötta; agga Leno tundis ärra, et nende meestel weel tössist nöu ei olnud, waid muido kerge melelised ollid, ei wötnud temma neid wasto, mis ülle mönni mees pahhandas ja tühja wallet temma peäle tunnistas. Se ainus wigga, mis innimesed temmale woiwad külge panna, olli, et temma lahke

iggamehhe wasto olli, kui sedda woib süüks panna?“ — Sedda kuuldes, jäi Peter mötlema ja kiskus ommad juuksed peast, et temma otse, kui omma naese tapjaks olli sanud, kes nüüd ni paljo ilma süta piddi kannatama, palja tühja walle jutto läbbi. Nüüd ärkas temma uskmatta meel, ta tulli Leno haige sängi ette ja räkis ning pallus südamest andeks, keik sedda kurja ja hädda, mis temma kerge ja uskmatta meel, nende wahhele olli teinud.

Leno töusis istuma, hakkas Petri käest kinni ja ütles: „Minno armas Peter! Et keik kül on hiljaks läinud, siiski tännan ma Jummalat, et ma enne lahkumist, sinno lahket pallet nään. Kui kibbe on minno ello olnud, ei jöua minna ülles räkida; agga siiski olgo sulle keik südamest andeks antud, ja pallun weel südamest Jummalat, et temma sinnule ka sedda andeks annab. Se sallaja wihha, mis sinna minno peäle kandsid ja mis sinna körtsi jodikutte suust kuulsid, on mind kül surmani röhhund; agga sinno lahke könne ja näggo, on surma tunnil mulle maggus, sest ma ollen sedda ilma süta piddand kannatama!“ Nenda heitis ta ennast jälle wodi, piddas Petri käest kinni ja olli nattokesse aia pärrast — kustunud!

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1865, lk. 32